

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De quibusdam vexationibus internis. Capvt XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

multabo. Quod cum alij nollent permittere, immanem protulit terebram, aitque ad illum: Quando aliud tibi irrogare non sinor, corpus tuum hac terebra torquebo, oreque perforato tantum tibi inferam doloris & supplicij, quantum ex carnibus voluptatis cepisti: moxque ad os terebram adegit, vnde confestim maxilla & dentes atque os adeo intumuerunt, vt toto triduo neque carnes, neque aliud quicquam per os inferre posset, quantum surgendo perciperet.

De quibusdam vexationibus internis.

CAPVT XXIII.

Inter alias afflictiones suas, tres internas perquam molestas pertulit. Quarum vna erat, cogitationes impiæ contra fidem. Incidebant animo illius id genus susurrria: Qui tandem DEVS potuit homo fieri? atque his similia multa, quibus quanto amplius sese volebat argumentando opponere, eò magis implicabatur. Hac tentatione annis nouem laborauit, flens interim atque eiulans oculis & corde ad Deum & sanctos omnes pro impetrando auxilio. Tandem vbi Domino visum est opportunum, penitus hac eum liberauit ingensq; illi diuinitus collata est firmitas fidei illuminata. Altera erat inordinata tristitia. Ferme continuè tanto animi pondere premebatur, quasi montè totū in suo gestaret pectore. Id illi hinc partim accidit, quod subita eius ad Deum cōuersio tā fuerat vehemens, vt corpus eius ad modum,

Cōtra fidem
qui tentatus,
& quamdiu.
Inordinata
tristitia vnde
illi prouenerit,
& quamdiu adhaeserit

modum inde angeretur. Hęc molestiam annis octo sustinuit. Tertia fuit, tentatio quędam illi persuadere volens, nunquam eum possibile fieri, sed eterno apud inferos cruciandum esse: quantumvis bene ageret, quantumvis sese exercitaret, non posse illi conferre, equam, vt ad electorum numerum pertingeret, sed omnem se operam atque oleum perdere. His cogitationum aculeis pungebatur nocte atque dies. Accedentem ad templum, aut alium quippiam boni molientem, ista mox tentatio inuasit, satisq; miserę compellauit his verbis: Ecquid prodest tibi seruire Deo? tamen maledictus es, nunquam tamen poterit tibi conuelli: iam maturius desine, actum est tamen de salute tua, vt cunq; te gesseris. Quę cum serueret, ita quandoque cogitabat. Heu me miser, quo me vertam? Si cucullum excussero, cur me manet damnatio, sin autem hic permanero, nec sic tamen potero salutem consequi. O Deus æternę, quis me vnquam vixit infelicio? Sciebat quandoque in seipso attonitus, crebroq; ex alto pectore trahebat gemitus, manantibus per ora lachrymis. Tūdebat interdum pedes, dicens: Itane Domine Deus perire me omnino necesse est? Quid hoc potest esse calamitosa Adeone & in isto & futuro seculo miser vti oportet? Heu mihi, quod vnquam in hanc vitam editus sum. Hanc tentationem ex inordinato quodam contraxit metu. Dicitur namq; illi erat, ad Cœnobium receptum eum fuisse pro quibusdam bonis temporarijs, quod est Simoniz vitium, vbi spiritalia temporalibus comparantur. Hoc alto illi mansit fixum pectus.

Quantum de-
speratione
salutis con-
sequenda fu-
erit afflictus.

Desperatio
hec vnde ha-
buerit origi-
nem.

more, donec in hanc vexationem incidere.
 Caterum posteaquam annis decem teterrimā
 hanc afflictionem tolerarat, atque toto illo tē-
 pore non nisi ceu damnatum se respexerat, ve-
 nit tandem ad virum sanctissimum D. Eckar-
 dum Theologiæ Doctorem, cui cum suam ex-
 plicasset molestiam, illius consilijs liberatus
 est, euasitque ex Tartari carcere, in quo tot an-
 nis fuerat demoratus.

Qualiter hac
 horribili ten-
 tione fuerit
 liberatus.

*Vt ad proximorum procurandam salutem
 sese transfulerit.*

CAPVT XXIV.

CVM annis plurimis non nisi suo vacasset
 interiori homini, itemq; silentio ac soli-
 tudini, deinde multis reuelationibus di-
 uinis compulsus est ad aliorum promouendā
 salutem animum applicare. Quæ verd illi in
 hoc officij ac pietatis genere aduersa occurre-
 rint, neque numerum, neque modum habent.
 Atque diuerso quam innumeras Domino lu-
 cratus fuerit animas, quandoque ostensum fuit
 spectatæ religionis virgini cuidam, quæ & ipsa
 spiritalis eius filia erat. Namq; inter orandum
 in spiritu rapta, vidit hunc fratrem in alto quod-
 dam monte Missæ sacrificium peragere, atque
 innumerabiles homines ipsi adherere, diuer-
 sos inter se, singulos quosque vt erant Deo cō-
 iunctiores, ita & ipsi quoq; propinquiores: quā-
 totq; illi essent propius vniti, tanto etiam Deum
 ipsos ad se familiarius adiungere. Adspiciebat
 eum multum serio pro cunctis illis deprecari
 Deum,